

Puzzel 6 | Lees volgende boodschap luidop voor, alvorens de enveloppe te openen:

De dagen waren merkbaar korter geworden voor Sarah. Wat ooit simpele handelingen waren, zoals een kopje koffie inschenken of haar dochters een knuffel geven, waren nu enorme uitdagingen. De slopende symptomen van ALS hadden zich diep genesteld in haar lichaam en namen haar vrijheid beetje bij beetje weg. Sarah merkte dat zelfs het slikken van water een pijnlijke inspanning was geworden. Ze zat aan de keukentafel, omgeven door fotoalbums en herinneringen aan betere tijden. Haar dochters, Emma en Mia, zaten naast haar, hun gezichten bedekt met een mengeling van zorgen en liefde. Ze probeerden sterk te blijven voor hun moeder, maar de angst was voelbaar.

De spraak van Sarah, ooit helder en vol leven, was nu niets meer. Elke zin die ze probeerde te vormen, voelde als een berg die beklommen moest worden. Emma pakte haar moeders hand en Mia veegde een traan weg, ze hadden geen woorden nodig om te begrijpen wat hun moeder wou zeggen.

Sarah knikte zwakjes, haar ogen gevuld met tranen van zowel pijn als trots. Ze wist dat haar dochters haar krachtbron waren, haar reden om te vechten. Maar de realiteit van haar ziekte drukte zwaar op haar. Een PEG-sonde zou een essentieel onderdeel van haar dagelijks leven worden, als ze hier nu eenmaal voor koos. De kracht in haar armen en benen was vrijwel verdwenen, en haar longcapaciteit was drastisch afgenomen waardoor ademen een echte strijd is geworden.

Die avond, terwijl de zon langzaam onderging en het huis in een zachte oranje gloed hulde, nam Sarah de moeilijke beslissing om haar negatieve wilsverklaring te tonen aan haar dochters. Ze wilde dat ze begrepen wat haar wensen waren voor de toekomst, hoe moeilijk die ook zouden zijn. Emma en Mia hielden zachtjes, maar ze wisten dat dit gesprek onvermijdelijk was.